

ÚJ! LAPKALANDOK

Öreg szerkesztő barátunk szerint az újságkészítés olyan, mint egy lélegzetelállító nagy kaland... (Gyakran rosszul is végződik.) Átéltve ezt az újságírói közhelyet, úgy döntöttünk: új rovatunk segítségével a kedves olvasót is beavatjuk a lapkészítés kulisszatitkaiba: e néha valóban furcsa, olykor kalandos világba.

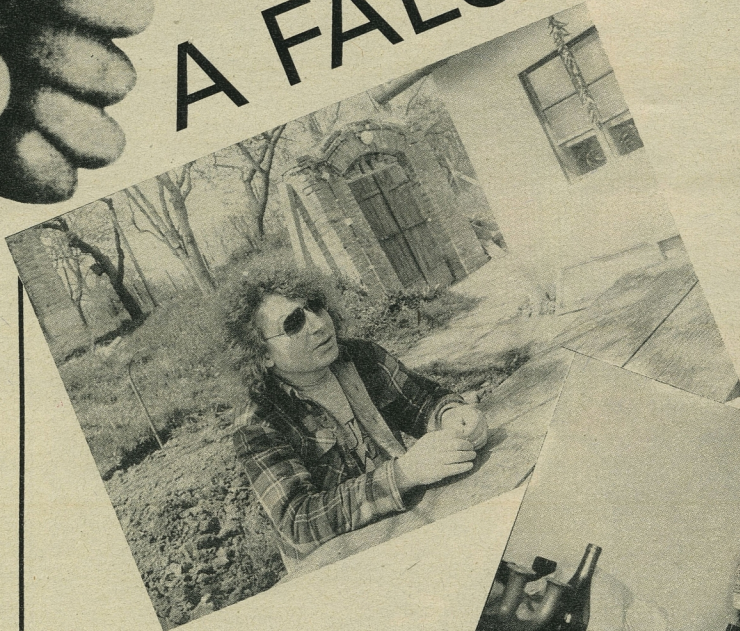
„RÓZSI-LESEN”

– Tudtok titkot tartani? – kérdezte tőlünk Rózsa István, Demjén Ferenc menedzsere. Miután meggyőztük arról, hogy titkolózási képességünk párját ritkítja, elárulta, az ország mely szegletében található az a tanya, ahol Demjén Rózsi éldegél amerikai feleségével. Érthető okok miatt a világtól elvonult – a színpadtól, lemezcsinálástól szerencsére nem – Demjén szeretné megőrizni a nyilvánosságtól magánéletének e darabkáját. Ezért munkatársainknak is bekötött szemmel kellett a Demjén-lakhoz bandukolniuk a házigazda vezetésével a tanyához tartó út egy megadott pontjától.

Újságírónk és fotóriporterünk tehát ilyen előzmények után tölthetett egy napot a sztármuzsikussal „valahol Magyarországon,” és velünk együtt az olvasó is lapunk 13–15. oldalán.

TÖLTS
EGY NAPOT
KEDVENCEDELI!

RÓZSI, A FALUBÉLI

Az ilyen tájra mondják: szelíd. A Mecsek légészakibb nyúlványa, a Zselic kezdődik errefelé lankás dombokkal, kiszáradt tavakkal, a hajdan összefüggő erdőtakaró maradvék foszlányaival, fenyevesfoltokkal, sárdagasztásra pompásan alkalmas hepehupás földutakkal. Ez utóbbiak egyikére terelnek bennünket a helybéliek, amikor a „Rózsi-lak” felől kérdezősködünk. Feltűnik, milyen szeretettel emlegetik Demjén Ferencet, úgy, mintha mindig is itt élt volna velük, közöttük. Mi több: az utunkba kerülő traktoros ugyanúgy tud érkezésünkről, mint a helyi kocsmáros...

– Nincsenek titkaink egymás előtt – mosolyog Rózsi. – Barátok vagyunk, köszönünk, integetünk, ha találkozunk, szóval érezhető az összetartozás errefelé. Mindig ilyen helyről álmodtam: természetközpon-tú voltam, erdők, fák, sétatutak közé képzeltem magam, már régóta szerettem volna eldugott helyre költözni. Most pedig itt vagyok, itt vagyunk. Megvettük a Zselicségben ezt a kis házat, rendbe tettük. Nem egy grófi lakosztály, de nekünk tetszik. Meglepődtek az itteniek, nem gondolták komolyan, hogy tényleg ide akarok jönni. Talán azért gondolták így, mert még nem laktak Pesten... Itt nyugalom van, csend,

sétálunk a faluban, beugrunk a barátokhoz, ismerősökhöz, átme-gyünk a közeli városba, jól érezzük magunkat. Még Svájc-ból is jött ide lakni egy gyerek. Azt mondta, eleget dolgozott már, nyugdíjazza magát. Harminckét éves... Nem érdekel, hogy különcknek tartanak-e vagy sem, s ez nem buddhista menekülés a világtól. Én már sohasem fogok a városba kíváncsozni, mert itt átélhetem a szabadság érzését. Itt nincs rohanás, nem látunk be egymás ablakán, itt nem teleszik ránk a város rossz levegője, beteges pesszimizmusa. Az emberek is másak, nem engedhetik meg maguk-

nak, hogy ne legyenek őszinték. Azt hiszem, egy kicsit büszkék is, hogy ide költöztem, de hát ugyan-abbán a csizmában, ugyanabban a sárban járok, mint ők... Én is falube-li vagyok.

Pajta, istálló, egy raktár-kocsiszín-spájz, hűtőkamra, tennivalókkal felruházott gazdasági épület, mélyen a föld alá bújó pince, megdolgoztatott szalonnasütőhely, veteményes, virágágyás, kerek kút és kerti bútorok népesítik be a tanya udvarát. A pajta és az istálló egyelőre üres, felújításra várnak, s a gazdálkodó ember kezevonásainak is csupán a körvonalai látszanak még.

– Egyelőre az épületeket kell csinósitanunk, utána jöhet a gazdálko-dás. Nem nagyon érték hozzá, de sokat segítenek az itteniek. Azt sem igazán tudom, mi a különbség a zab, a búza és a rozs között, de hát nem is vagyok kiscgazdapárti... A pajtát és az istállót mielőbb ren-de kell hoznunk, mert szeretnék lo-

vakat vásárolni. Ez itt felettébb praktikus, mert a gumicsizma mel-lett a ló az egyetlen, ami például esős időben is átvisz ezeken a föld-utakon. Mert, ha itt elkezde esni, akkor igazán pusztá ám a pusztá! Másrészt kilovagolhatsz erre a gyönyörű környékre, fellovagolhatsz a faluba és kikötheted a lovat a koc-sma előtt... Volt már rá példa a Kó-coska nevű lovammal; a róla készült festményt láthatjátok is a szoba-falon.

A tanya legsikeresebb darabja a takaros kis parasztház, eredeti mestergerendákkal, egyszerű, csak a célszerűséget szolgáló berende-zésével. Hatalmas ágy a hálórészben, az egyik falon tetőtől talpig könyvek, a másikon Rózsi családi fényképei a szülőkről, a három test-vérééről, köztük a Svédországbán

im

POSZTER

élő nővéréről. Sehol egy aranylemez, egy zongora, még a gitár is elbújt valahová. Mindössze egy music center Demjén-CD-vel.

– A látszat ellenére itt is dolgozom. Tiszta, friss és erős levegőre ébredünk, jó hangulatban kezdődhet a napunk, s nekem ez kell a munkámhoz. Ebben a nyugalomban jól is tudok dolgozni, nem hívnak telefonon – nincs is –, nem kell rohagálni és így tovább. Szóval, felkelünk és dolgozni kezdünk, persze túlzás azt mondani, hogy naponta rám tör ez az érzés... De, ha dolgozom, örömben és a felfokozott boldogság-állapotában vagyok, s így csinálom az új, őszre megjelenő nagylemezt. S mire kijön ez a cikk, már javában turnézunk szerte az országban.

Melyre természetesen felesége, Rebecca is elkíséri, aki őszinte sajnálatunkra nem akar szerepelni a férjről szóló riportban. Inkább a kertben tesz-vesz, s igyekszik nem zavarni bennünket. Kár.

– Ez Rebecca dolga, nem szólok bele – mondja Rózsi, aki angolul társalog a feleséggel. – Három éve ismerem és nagyon szeretem. New York-ban találkoztunk. Ottjártamkor Laux Józsi elvitt a Hard Rock Café-ba, amely a zenészek egyik legismertebb elit kocsmája. Itt ismertem meg Rebeccát, kiderült, hogy azonos a világképünk, annak ellenére, hogy a világ két végén születtünk. S bár ő egy kaliforniai cégmenedzser volt, úgy gondolta, jobb ha engem vezet, mint egy vállalatot... Egyébként pedig ő főz nálunk, az összes magyar kaját kitűnően csinálja, még a halászlé is megy neki...

A gyomor örömeiről szóló társalgás már a kertben folytatódik, amikor betoppan Rózsa István menedzser és Enyedi Ernő, a Proton kiadó tulajdonosa, Rózsi lemezeinek producere. Rózsa kicsit „haza” is jön, hiszen a szomszéd telken már készülődik az ő házacska is. Enyedi pedig már egy közös itteni disznóölés várható előnyeiről áradozik. Azon töprengünk, jól időzítettük-e a Rózsi-lak bemutatását, nem jötünk-e kicsit korán...

– Gyakran leugranak Pestről a barátok és a munkatársak. Ők elvégzik azt, ami nem az én dolgom, amihez ők értenek jobban. Korábban több padlót koptattam el a hivatalokban, mint otthon. Én sajnósnem értek az üzlethez csak annyira, ha van pénzem, elköltöm. Örülök a menedzsernek, mert leveszi a gondot a vállamról. Számomra a zenészi hivatás szolgálat. Hány ember volt már ebben a szakmában, aki feladta! Pedig jó és tehetséges emberek. Én nem vagyok ilyen típus, talán túl gyáva vagyok, hogy feladjam, vagy inkább túl bátor, hogy ne adjam fel. Sajnálom ezeket az elvezett, csíszolatlan gyémántokat...

Én nem vagyok pesszimista, hiszen jó, fiatal zenészekkel játszom együtt, álmaim megvalósultak. Különbözőben biztos, hogy cipész lennék, ami egyébként is választott szakmáim egyike. Most is imádnék beülni egy cipésműhelybe érezni a bőr illatát. A kézi munka megmegtartó hatását. De nekem most a zeneszerzés, a szövegírás a kézi munkám, hogy

még közelebb vigyem ezt a műfajt az emberekhez. Szerencsés vagyok, azt csinálom, amit szeretek, ott élek, ahol tetszik nekem! Megvalósult gyermekkori álmom, hogy a természet közelében legyek, s megvalósulóban a felnőttkori álom is: van a közelben egy, a fenyőfák közé rejtett kastélyrom, amit szeretnék rendbehozni nyugalmas öreg-

koromra. De csak addigra, mert most még benne vagyok a pajzán, fiatal életben, távol a zajoktól, nyugalomban, a szabadság érzésével a szívemben. Hát, így élek én itt, a Zselicben...

CSONTOS TIBOR
URBÁN TAMÁS
FELVÉTELEI